



Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (sedmého senátu)

9. září 2020*

„Mimosmluvní odpovědnost – Rozvojová spolupráce – Plnění unijního rozpočtu v rámci nepřímého řízení – Rozhodnutí, kterým se pozastavuje možnost žalobkyně uzavírat nové pověřovací dohody v rámci nepřímého řízení s Komisí – Protiprávnost – Dostatečně závažné porušení právní normy, která přiznává práva jednotlivcům – Návrh na vydání příkazu – Opožděnost – Změna povahy požadované náhrady – Nepřípustnost“

Ve věci T-381/15 RENV,

International Management Group (IMG), se sídlem v Bruselu (Belgie), zastoupená L. Levi a J.-Y. de Carou, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené J. Baquero Cruzem a J. Norris, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 268 SFEU a znějící na náhradu újmy, o níž má žalobkyně za to, že jí byla způsobena rozhodnutím Komise s žalobkyní neuzavírat nové pověřovací dohody v rámci nepřímého řízení, „dokud nenastane naprosté jasno ohledně [jejího] postavení jakožto mezinárodní organizace“, obsaženém v dopise Komise ze dne 8. května 2015,

TRIBUNÁL (sedmý senát),

ve složení R. da Silva Passos, předseda, L. Truchot (zpravodaj) a M. Sampaol Pucurull, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: L. Ramette, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 12. března 2020,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

Skutkový základ sporu

Popis žalobkyně

- 1 Žalobkyně, International Management Group (IMG), byla podle svých stanov, které jsou obsaženy ve spise, založena dne 25. listopadu 1994 jako mezinárodní organizace nazvaná „International Management Group – Infrastructure for Bosnia and Herzegovina“ se sídlem v Bělehradu (Srbsko) s cílem umožnit státům podílejícím se na obnově Bosny a Hercegoviny mít k tomuto účelu určený subjekt. Od té doby žalobkyně postupně rozšířila oblast své působnosti a dne 13. června 2012 uzavřela dohodu o sídle s Belgickým královstvím.
- 2 Žalobkyně v rámci své působnosti zejména na základě níže popsaného způsobu plnění rozpočtu Evropské unie nazývaného „nepřímé nebo společné řízení“, upraveného v unijních finančních předpisech, uzavřela několik dohod s Evropskou komisí (dále jen „pověřovací dohody v rámci nepřímého řízení“).

Způsob společného řízení s mezinárodními organizacemi (nepřímé řízení)

- 3 Nepřímé řízení je způsob plnění unijního rozpočtu vyplývající z článků 53 a 53d nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 ze dne 25. června 2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (Úř. věst. 2002, L 248, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 74), ve znění nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1995/2006 ze dne 13. prosince 2006 (Úř. věst. 2006, L 390, s. 1), a článku 43 nařízení Komise (ES, Euratom) č. 2342/2002 ze dne 23. prosince 2002 o prováděcích pravidlech k nařízení Rady č. 1605/2002 (Úř. věst. 2002, L 357, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 145), ve znění nařízení Komise (ES, EURATOM) č. 478/2007 ze dne 23. dubna 2007 (Úř. věst. 2007, L 111, s. 13) (dále společně s nařízením č. 1605/2002 jen „finanční předpisy z roku 2002“).
- 4 Článek 53 nařízení č. 1605/2002 stanoví:

„Komise plní rozpočet v souladu s články 53a až 53d některým z těchto způsobů:

a) centralizovaným řízením;

b) sdíleným nebo decentralizovaným řízením;

c) společným řízením s mezinárodními organizacemi.“
- 5 Článek 53d tohoto nařízení uvádí:

„1. Plní-li Komise rozpočet společným řízením, jsou některými úkoly plnění rozpočtu [...] pověřeny mezinárodní organizace [...]

[...]

2. Jednotlivé dohody o poskytnutí finančních prostředků uzavřené s mezinárodními organizacemi musí obsahovat přesná ustanovení o plnění úkolů, jim[i]ž jsou tyto mezinárodní organizace pověřeny.

[...]“

6 Článek 43 odst. 2 nařízení č. 2342/2002 stanoví:

„Mezinárodní organizace uvedené v článku 53d nařízení [č. 1605/2002] jsou:

- a) mezinárodní veřejné organizace zřízené na základě mezivládních dohod a specializované agentury zřízené těmito organizacemi;

[...]“

7 Nařízení č. 1605/2002 bylo s účinností od 1. ledna 2013 nahrazeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 966/2012 ze dne 25. října 2012, kterým se stanoví finanční pravidla o souhrnném rozpočtu Unie a o zrušení nařízení Rady č. 1605/2002 (Úř. věst. 2012, L 298, s. 1). Článek 212 písm. a) nařízení č. 966/2012 však zejména stanovil, že články 53 a 53d nařízení č. 1605/2002 se i nadále použijí na všechny závazky přijaté do 31. prosince 2013.

8 Nařízení č. 2342/2002 bylo s účinností od 1. ledna 2013 nahrazeno nařízením Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 1268/2012 ze dne 29. října 2012 o prováděcích pravidlech k nařízení č. 966/2012 (Úř. věst. 2012, L 362, s. 1) (dále společně s nařízením č. 966/2012 jen „finanční předpisy z roku 2012“).

9 Nařízení č. 966/2012 vstoupilo v souladu se svým čl. 214 prvním pododstavcem v platnost dne 27. října 2012. Podle druhého pododstavce téhož článku se použije ode dne 1. ledna 2013, aniž jsou dotčena data zvláštního použití stanovená pro některé články uvedeného nařízení.

10 Mezi posledně uvedené články patří článek 58, nadepsaný „Způsoby plnění rozpočtu“, použitelný na závazky přijaté od 1. ledna 2014, jehož odstavec 1 uvádí:

„Komise plní rozpočet těmito způsoby:

- a) přímo (dále jen „přímé řízení“) prostřednictvím svých útvarů [...]
- b) v rámci sdíleného řízení s členskými státy (dále jen „sdílené řízení“) nebo
- c) nepřímo (dále jen „nepřímé řízení“) [...] tak, že pověří úkoly souvisejícími s plněním rozpočtu:
 - i) třetí země nebo subjekty určené těmito zeměmi;
 - ii) mezinárodní organizace a jejich agentury;

[...]“

11 Článek 43 nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012, nadepsaný „Zvláštní ustanovení pro nepřímé řízení s mezinárodními organizacemi“, v odstavci 1 uvádí:

„Mezinárodní organizace uvedené v čl. 58 odst. 1 písm. c) bodu ii) [...] nařízení [č. 966/2012] jsou:

- a) mezinárodní veřejné organizace zřízené na základě mezivládních dohod a specializované agentury zřízené těmito organizacemi;

[...]“

Vyšetřování OLAF a další postup ve věci

- 12 Evropský úřad pro boj proti podvodům (OLAF) dne 17. února 2014 v souladu s čl. 7 odst. 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 883/2013 ze dne 11. září 2013 o vyšetřování prováděném OLAF a o zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 a nařízení Rady (Euratom) č. 1074/1999 (Úř. věst. 2013, L 248, s. 1) Komisi informoval, že zahájil vyšetřování (vyšetřování OF/2011/1002) právního postavení žalobkyně jakožto „mezinárodní organizace“ ve smyslu finančních předpisů z let 2002 a 2012.
- 13 Dne 9. prosince 2014 OLAF vypracoval závěrečnou zprávu (dále jen „zpráva OLAF“), kterou Komise obdržela dne 15. prosince 2014. Zpráva OLAF obsahovala řadu doporučení ohledně dalšího administrativního a finančního postupu.
- 14 OLAF má ve zprávě v podstatě za to, že žalobkyně není „mezinárodní organizací“ ve smyslu finančních předpisů z let 2002 a 2012, a nemá možná dokonce ani vlastní právní subjektivitu. OLAF tedy Komisi doporučuje, aby žalobkyni uložila správní a finanční sankce a získala zpět částky, které byly žalobkyni vyplaceny.
- 15 Dne 8. května 2015 Komise zaslala žalobkyni dopis (dále jen „dopis ze dne 8. května 2015“), jehož cílem bylo žalobkyni informovat o důsledcích, které Komise hodlá ze zprávy OLAF vyvodit.
- 16 V dopise ze dne 8. května 2015 Komise zaprvé zejména uvedla, že přijala doporučení OLAF týkající se rozsáhlejších auditů a činností monitorování a že ve vztahu k žalobkyni bylo v rámci systému včasného varování (dále jen „EWS“) vydáno oznámení o ověřování.
- 17 Zadruhé Komise poukázala na to, že nepožaduje vrácení finančních prostředků, které byly žalobkyni poskytnuty na základě smlouvy v rámci přímého řízení, a že na základě dostupných důkazů nehodlá vymáhat finanční prostředky, které byly žalobkyni poskytnuty v rámci nepřímého řízení. Komise tak uvedla, že platné smlouvy uzavřené s žalobkyní budou i nadále plněny, takže Komise žalobkyni vyplátí dlužné částky za činnosti, které posledně uvedená skutečně vykonala. Komise však upřesnila, že plnění platných smluv bude předmětem „důkladného monitorování“ a „dalších opatření vhodných“ k ochraně finančních zájmů Unie.
- 18 Zatřetí Komise uvedla, že „dokud nenastane naprosté jasno ohledně postavení [žalobkyně] jakožto mezinárodní organizace“, nebudou s ní útvary Komise uzavírat nové pověřovací dohody v rámci nepřímého řízení.

Předcházející řízení před Tribunálem a Soudním dvorem

- 19 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 14. července 2015 žalobkyně podala žalobu zapsanou pod číslem T-381/15. Uvedená žaloba zněla v podstatě na zrušení dopisu ze dne 8. května 2015 v rozsahu, v němž Komise v tomto dopise nařizovala přijetí rozsáhlejších opatření auditu a monitorování a vydání oznámení o ověřování v rámci EWS, a dále v rozsahu, v němž Komise odmítala uznat postavení žalobkyně jakožto mezinárodní organizace ve smyslu finančních předpisů z let 2002 a 2012. Žalobkyně se mimoto domáhala náhrady způsobené majetkové a nemajetkové újmy.
- 20 Komise navrhla, aby byla žaloba v plném rozsahu či zčásti odmítnuta jako nepřipustná, a podpůrně, aby byla zamítnuta jako neopodstatněná.

- 21 Rozsudkem ze dne 2. února 2017, IMG v. Komise (T-381/15, nezveřejněný, dále jen „původní rozsudek“, EU:T:2017:57), Tribunál:
- určil, že již nebylo důvodné o žalobě rozhodovat v rozsahu, v němž se žalobkyně domáhala zrušení zápisu o vydání oznámení o ověřování v rámci EWS, který se jí týkal;
 - odmítl žalobu jako nepřípustnou v rozsahu, v němž se týkala rozsáhlejších opatření auditu a monitorování, jakož i dalších opatření na ochranu finančních zájmů Unie z důvodu, že nešlo o napadnutelné akty;
 - ve zbývajících částech žalobu na neplatnost zamítl jako neopodstatněnou;
 - zamítl návrh na náhradu újmy.
- 22 Návrhem došlým kanceláři Soudního dvora dne 11. dubna 2017 podala žalobkyně proti původnímu rozsudku kasační opravný prostředek zapsaný pod číslem C-184/17 P. Navrhla, aby Soudní dvůr:
- „zrušil [původní rozsudek];
 - v důsledku toho vyhověl návrhovým žádáním, která uplatnila v řízení v prvním stupni, v pozměněné formě, a tudíž
 - zrušil rozhodnutí Komise ze dne 8. května 2015, kterým [jí] nebylo přiznáno postavení mezinárodní organizace podle finančního nařízení,
 - uložil žalované v prvním stupni náhradu majetkové újmy vyčíslené na 28 milionů eur a nemajetkové újmy vyčíslené na [jedno] euro,
 - [...]“
- 23 Komise kromě toho, že navrhla, aby byl hlavní kasační opravný prostředek zamítnut, podala vedlejší kasační opravný prostředek, kterým navrhla, aby Soudní dvůr zrušil původní rozsudek v rozsahu, v němž Tribunál zamítl její námitky nepřípustnosti, a dále, aby vydal konečné rozhodnutí ve věci a odmítl žalobu jako nepřípustnou.
- 24 Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 20. března 2018 byla věc C-184/17 P spojena s věcí C-183/17 P, jejímž předmětem byl kasační opravný prostředek, který žalobkyně podala proti rozsudku ze dne 2. února 2017, International Management Group v. Komise (T-29/15, nezveřejněný, EU:T:2017:56), kterým Tribunál zamítl její žalobu na neplatnost rozhodnutí Komise přidělit provádění programu na rozvoj obchodu pro Myanmar (Barmu) v rámci nepřímého řízení jinému subjektu než žalobkyni.
- 25 Rozsudkem ze dne 31. ledna 2019, International Management Group v. Komise (C-183/17 P a C-184/17 P, dále jen „rozsudek o kasačním opravném prostředku“, EU:C:2019:78) Soudní dvůr rozhodl následovně:
- „1) [Rozsudek] ze dne 2. února 2017, International Management Group v. Komise (T-29/15, nezveřejněný, EU:T:2017:56), a [původní rozsudek] se zrušují.
- [...]
- 3) Rozhodnutí Evropské komise již neuzavírat nové pověřovací dohody v rámci nepřímého řízení s [žalobkyní], obsažené v jejím dopise ze dne 8. května 2015, se zrušuje.

- 4) Věc T-381/15 se vrací zpět Tribunálu Evropské unie, aby rozhodl o návrhu na náhradu [újmy] podaném [žalobkyní] v souvislosti [s újmou] údajně vzniklou tomuto subjektu v důsledku rozhodnutí Komise uvedeného v bodě 3 tohoto výroku.
- 5) Vzájemné kasační opravné prostředky se zamítají.
- 6) Komisi se ukládá náhrada nákladů řízení ve věcech C-183/17 P, C-184/17 P a T-29/15.
- 7) O nákladech řízení ve věci T-381/15 bude rozhodnuto později.“

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení po zrušení původního rozsudku a vrácení věci Tribunálu

- 26 Dopisy ze dne 6. února 2019 vyzvala kancelář Tribunálu účastnice řízení, aby v souladu s čl. 217 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu předložily písemná vyjádření k dalšímu průběhu řízení (dále jen „vyjádření k dalšímu průběhu řízení“). Žalobkyně a Komise vyjádření předložily kanceláři Tribunálu ve stanovené lhůtě.
- 27 Dopisy ze dne 26. dubna 2019 vyzvala kancelář Tribunálu účastnice řízení, aby v souladu s čl. 217 odst. 3 jednacího řádu předložily doplňující písemná vyjádření (dále jen „doplňující vyjádření“). Žalobkyně a Komise kanceláři Tribunálu doplňující vyjádření předložily ve stanovené lhůtě, jak byla prodloužena v návaznosti na žádost žalobkyně podanou za tímto účelem.
- 28 V doplňujícím vyjádření Komise navrhla, aby bylo řízení přerušeno podle článku 69 jednacího řádu do doby, než Komise v rámci plnění povinností vyplývajících z rozsudku o kasačním opravném prostředku znovu posoudí právní postavení žalobkyně.
- 29 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 12. července 2019 žalobkyně vyjádřila nesouhlas s návrhem na přerušování řízení předloženým Komisí. Rozhodnutím předsedkyně sedmého senátu Tribunálu ze dne 16. července 2019 byl uvedený návrh zamítnut.
- 30 V souladu s čl. 106 odst. 2 jednacího řádu Komise dne 24. července 2019 podala žádost o vyslechnutí na jednání.
- 31 Vzhledem k tomu, že se změnilo složení Tribunálu, předseda Tribunálu podle čl. 27 odst. 3 jednacího řádu rozhodnutím ze dne 16. října 2019 přidělil věc novému soudci zpravodaji, přidělenému k sedmému senátu v novém složení.
- 32 Na návrh soudce zpravodaje Tribunál (sedmý senát) rozhodl zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření upravených v článku 89 jednacího řádu Tribunálu položil účastnicím řízení otázky k písemnému zodpovězení před jednáním. Účastnice řízení na tyto otázky odpověděly ve stanovené lhůtě.
- 33 V odpovědi na otázky Tribunálu Komise uvedla, že žalobkyně předložila Soudnímu dvoru žádost o výklad rozsudku o kasačním opravném prostředku, a vyzvala Tribunál, aby až do vydání rozhodnutí Soudního dvora o uvedené žádosti přerušil řízení.
- 34 Rozhodnutím ze dne 28. února 2020 předseda sedmého senátu Tribunálu návrh Komise na přerušování řízení zamítl.
- 35 Usnesením ze dne 9. června 2020, *International Management Group v. Komise* (C-183/17 P-INT, nezveřejněné, EU:C:2020:447) Soudní dvůr žádost o výklad odmítl jako zjevně nepřipustnou.

- 36 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 12. března 2020.
- 37 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- prohlásil žalobu za přípustnou a opodstatněnou;
 - uložil Komisi náhradu majetkové a nemajetkové újmy;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 38 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- odmítl žalobu na náhradu újmy podanou žalobkyní jako částečně nepřípustnou a každopádně ji zamítl jako neopodstatněnou;
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K předmětu sporu po zrušení původního rozsudku a vrácení věci Tribunálu

- 39 Na jednání účastnice řízení v odpovědi na otázku Tribunálu potvrdily, že předmět tohoto sporu nepřekračuje náhradu újmy plynoucí z rozhodnutí Komise obsaženého v dopise ze dne 8. května 2015, že s žalobkyní nebude uzavírat nové pověřovací dohody v rámci nepřímého řízení, „dokud nenastane naprosté jasno ohledně [jejího postavení] jakožto mezinárodní organizace“ (dále jen „sporné rozhodnutí“), zrušeného Soudním dvorem. Prohlášení, která účastnice řízení v tomto ohledu učinily, byla zaznamenána do protokolu z jednání.

K přípustnosti

- 40 Ve svém vyjádření k dalšímu průběhu řízení, pokud jde o náhradu majetkové újmy, žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- „nařídil Komisi, aby [jí] svěřila objem činnosti ve výši 68,5 milionu eur [...] jako náhradu za ztrátu činnosti, která jí byla způsobena [v letech 2015 a 2019]“;
 - uložil Komisi, aby „tato patření přijala v omezené lhůtě, kterou považuje za přiměřené stanovit na [tři] roky“;
 - „doplnil svůj příkaz o uložení povinnosti Komisi zaplatit úroky z prodlení vypočítané se sazbou 3,5 % za období od 1. ledna 2021, počítané z částky objemu činnosti ve výši 68,5 milionu [eur], která žalobkyni nebyla svěřena ke dni 31. prosince 2020“;
 - uložil Komisi, aby jí zaplatila částku 6,841 milionu eur, navýšenou o úroky z prodlení vypočítané s roční úrokovou sazbou 3,5 %, která se skládá z těchto částek:
 - 2,45 milionu eur „na obnovení rezerv“, pokud jde jak o snížení rezerv, které žalobkyně měla mezi koncem roku 2014 a koncem roku 2018, tak o další rezervy, které by žalobkyně za běžných okolností mohla vytvořit;

- 3 milionů eur na náhradu „částky nepřímých nákladů“, kterou by žalobkyně získala, kdyby s ní Komise uzavřela pověřovací dohody v rámci nepřímého řízení na 42,5 milionu eur, přičemž je třeba upřesnit, že by taková újma byla odstraněna, kdyby v návaznosti na opatření nařízená Tribunálem byly takové dohody uzavřeny;
- 120 000 eur na odstupné pro zaměstnance;
- 516 000 eur na opětovné zaměstnání personálu;
- 305 000 eur na znovuzavedení provozu výpočetní techniky;
- 150 000 eur na obnovu ostatních provozních nákladů;
- 300 000 eur na komunikační kampaň nezbytnou k nápravě dobrého jména a mezinárodní pověsti žalobkyně.

41 Pokud jde o nemajetkovou újmu, požaduje žalobkyně zaplacení částky 10 milionů eur včetně úroků v zákonné výši 3,5 % běžících od 8. května 2015.

42 Z titulu spravedlivého zadostiučinění žalobkyně dále navrhuje, aby Tribunál Komisi nařídil:

- „zveřejnit tiskovou zprávu, v níž [posledně uvedená] zcela jasně a veřejně uzná, že [žalobkyně] je mezinárodní organizací ve smyslu finančního nařízení a mezinárodního práva“;
- „uznat, že [žalobkyně] má proto úplný přístup k systému alokace finančních prostředků, vyhrazenému mezinárodním organizacím a jiným oprávněným subjektům“;
- „převzít odpovědnost za zveřejnění obsáhlých článků na titulních stranách deníků a časopisů, které určí [žalobkyně], jimiž Komise formálně popře obvinění a fámy, jež o [žalobkyni] kolovaly“.

43 Komise zaprvé tvrdí, že návrhy žalobkyně směřující k tomu, aby Tribunál Komisi uložil příkazy, jsou nepřípustné v rozsahu, v němž nebyly předloženy v původní žalobě, přičemž žalobkyně nemůže povahu svých požadavků měnit v rámci řízení vyplývajícího z vrácení věci Tribunálu po zrušení původního rozsudku. Pokud jde o návrhy na vydání příkazu týkající se majetkové újmy, Komise dodává, že unijní soud nesmí zasahovat do pravomocí správního orgánu, a nemůže tedy ukládat soudní příkazy orgánům. Soudní příkazy navrhované žalobkyní jsou mimoto podle Komise v rozporu se zásadou řádného finančního řízení a prostorem pro uvážení, který má Komise při volbě způsobů plnění unijního rozpočtu.

44 Zadruhé Komise poznamenává, že částka 6,841 milionu eur, jejíž zaplacení po ní žalobkyně požaduje, zčásti odpovídá jiným újmám, než jsou ty, kterých se žalobkyně dovolávala v řízení před zrušením původního rozsudku a vrácením věci Tribunálu. Žalobkyně podle Komise změnila předmět sporu způsobem neslučitelným s pravidly upravujícími řízení před Tribunálem. Komise nicméně uznává, že návrh na úhradu částky 3 milionů eur, kterým se žalobkyně domáhá náhrady „částky nepřímých nákladů“, nepředstavuje nový návrh.

45 Zatřetí Komise zdůrazňuje, že žalobkyně v rámci žaloby požadovala, aby jí Komise jako náhradu nemajetkové újmy zaplatila symbolické jedno euro. Komise má za to, že i když žalobkyně upřesnila, že uvedený návrh byl podán „s výhradou zpřesnění“, nevysvětlila důvody, proč tato újma nyní dosahuje částky 10 milionů eur. Komise poznamenává, že důkazy, které žalobkyně na podporu svého nového návrhu předložila v příloze ke svému vyjádření k dalšímu průběhu řízení, jsou články z tisku, které byly zveřejněny před podáním původní žaloby, aniž by žalobkyně opožděné předložení těchto dokumentů odůvodnila. Má za to, že uvedené důkazy jsou tedy podle článku 85 jednacího řádu nepřípustné.

- 46 V rámci písemných odpovědí na otázky Tribunálu (viz bod 32 výše) týkajících se námitek nepřipustnosti, které Komise uplatnila v doplňujícím vyjádření, žalobkyně nejprve tvrdí, že újmy, jejichž náhrady se domáhá, a újmy uvedené v žalobě jsou totožné. Omezila se podle svého názoru na upřesnění svých návrhů, úpravu požadovaných částek a vyjasnění povahy újmy týkající se své „obnovy“. Pokud jde o nemajetkovou újmu, žalobkyně zdůrazňuje, že její návrh směřující k přiznání symbolického jednoho eura byl podán „s výhradou zpřesnění“.
- 47 Žalobkyně, která odkazuje zejména na rozsudek ze dne 10. května 2006, Galileo International Technology a další v. Komise (T-279/03, EU:T:2006:121), dále tvrdí, že judikatura již připustila, že účastník řízení může v rámci žaloby na náhradu újmy tribunálu navrhnout, aby žalovanému orgánu uložil příkaz jednat nebo se jednání zdržet. Zdůrazňuje, že příkazu je vlastní, že v jeho důsledku dojde k omezení posuzovací pravomoci, kterou má orgán při stanovování opatření nezbytných k výkonu úkolu veřejné služby, který je mu svěřen. Zásada dělby moci, které se dovolává Komise, podle žalobkyně soudu nebrání v omezování pravomoci orgánů. Kromě toho má žalobkyně za to, že její návrh Komisi ponechává prostor pro uvážení, pokud jde o to, jak určí objem činnosti ve výši 68,5 milionu eur, který má být žalobkyni přidělen.
- 48 Žalobkyně konečně upřesňuje, že návrhy uvedené v bodě 40 první až třetí odrážce výše nahradily návrh na náhradu újmy, který žalobkyně předložila Tribunálu v rámci řízení před zrušením původního rozsudku a vrácení věci Tribunálu, směřující k úhradě částky 14 milionů eur za každé z let 2015 a 2016.
- 49 Pokud jde o návrhy žalobkyně uvedené v bodě 40 první až třetí odrážce výše, které se týkají naturální náhrady majetkové újmy, a v bodě 42 první až třetí odrážce výše, které se týkají naturální náhrady nemajetkové újmy, je na prvním místě třeba připomenout, že v souladu s čl. 76 písm. e) jednacího řádu je žalobkyně povinna návrhová žádání uvést v žalobě. V zásadě tak lze brát v úvahu pouze návrhová žádání obsažená v žalobě, kterou bylo řízení zahájeno, a opodstatněnost žaloby musí být zkoumána výlučně z hlediska návrhových žádání obsažených v žalobě, kterou bylo řízení zahájeno (rozsudek ze dne 24. října 2018, Epsilon International v. Komise, T-477/16, nezveřejněný, EU:T:2018:714, bod 45; v tomto smyslu viz rovněž rozsudky ze dne 8. července 1965, Krawczynski v. Komise, 83/63, EU:C:1965:70, s. 785, a ze dne 25. září 1979, Komise v. Francie, 232/78, EU:C:1979:215, bod 3).
- 50 Článek 84 odst. 1 jednacího řádu umožňuje předkládání nových důvodů za podmínky, že se tyto nové důvody zakládají na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení. Z judikatury vyplývá, že touto podmínkou se *a fortiori* řídí jakákoli změna návrhových žádání a v případě, že neexistují právní a skutkové okolnosti, které vyšly najevo v průběhu písemné části řízení, lze zohlednit pouze návrhová žádání obsažená v žalobě (rozsudky ze dne 13. září 2013, Berliner Institut für Vergleichende Sozialforschung v. Komise, T-73/08, nezveřejněný, EU:T:2013:433, bod 43, a ze dne 24. října 2018, Epsilon International v. Komise, T-477/16, nezveřejněný, EU:T:2018:714, bod 46).
- 51 Tyto zásady se uplatní v průběhu tohoto řízení probíhajícího po zrušení původního rozsudku a vrácení věci Tribunálu, neboť je toto řízení částečným pokračováním téhož sporu, který byl zahájen podáním žaloby (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. prosince 2018, Kakol v. Komise, T-641/16 RENV a T-137/17, nezveřejněný, EU:T:2018:958, bod 70).
- 52 Z toho vyplývá, že i když lze připustit, aby žalobkyně vzhledem k době, jež uplynula od podání žaloby, v této fázi řízení upravila částky, které uvedla ve svých původních návrzích na náhradu újmy, pokud vysvětlí důvody, které ji k tomu vedly, je vyloučeno, aby mohla změnit samotnou povahu požadované náhrady (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. července 1963, Plaumann v. Komise, 25/62, EU:C:1963:17, s. 224, a ze dne 11. ledna 2002, Biret a Cie v. Rada, T-210/00, EU:T:2002:3, body 48 a 49; v tomto smyslu a obdobně viz též rozsudek ze dne 8. března 1990, Schwedler v. Parlament, T-41/89, EU:T:1990:19, bod 34).

- 53 V projednávané věci je třeba konstatovat, že žalobkyně Tribunálu v rámci žaloby nepředložila návrh na uložení příkazu jednat nebo se jednání zdržet, uvedený v bodě 40 první až třetí odrážce výše a v bodě 42 první až třetí odrážce výše, který předkládá v rámci svého vyjádření k dalšímu průběhu řízení. Takové nároky nejsou uvedeny ani v replice či v protokolu z jednání, které se před Tribunálem konalo dne 20. října 2016, jenž je podle čl. 114 odst. 1 jednacího řádu veřejnou listinou. Z žaloby, repliky a uvedeného protokolu totiž vyplývá, že žalobkyně v řízení před vrácením věci Tribunálu navrhla, aby jí bylo jako náhrada nemajetkové újmy zaplacen symbolické jedno euro a jako náhrada majetkové újmy 14 milionů eur za každý rok od přijetí sporného rozhodnutí (viz bod 22 výše).
- 54 Žalobkyně kromě toho posledně uvedené požadavky potvrdila, když v rámci kasačního opravného prostředku, který podala proti původnímu rozsudku, Soudnímu dvoru navrhla, aby vyhověl jejím návrhovým žádáním předloženým v prvním stupni (viz bod 22 výše). Soudní dvůr měl za to, že nebyly splněny podmínky k tomu, aby mohl sám rozhodnout o návrhových žádáních žalobkyně znějících na náhradu újmy, a věc tak podle něj bylo třeba v této souvislosti vrátit Tribunálu. Návrhy na náhradu újmy, které mu žalobkyně předložila, však nejsou tytéž jako návrhy, které žalobkyně uplatňuje v rámci tohoto řízení po zrušení původního rozsudku a vrácení věci Tribunálu.
- 55 Kromě toho je s ohledem na návrhy žalobkyně uvedené v bodě 40 první až třetí odrážce výše, které se týkají naturální náhrady majetkové újmy, třeba rovněž uvést, že judikatura připustila, že z čl. 340 druhého pododstavce SFEU a článku 268 SFEU, které nevylučují poskytnutí naturální náhrady újmy, vyplývá, že unijní soud má pravomoc uložit Unii jakoukoliv formu náhrady, která je v souladu s obecnými zásadami společnými právním řádům členských států v oblasti mimosmluvní odpovědnosti, včetně naturální náhrady, případně formou příkazu jednat nebo se jednání zdržet, jeví-li se jako slučitelná s těmito zásadami (rozsudky ze dne 10. května 2006, *Galileo International Technology a další v. Komise*, T-279/03, EU:T:2006:121, body 62 a 63, a ze dne 8. listopadu 2011, *Idromacchine a další v. Komise*, T-88/09, EU:T:2011:641, bod 81).
- 56 V projednávané věci však příkazy navrhované žalobkyní, které směřují k uzavření pověřovacích dohod v rámci nepřímého řízení na částku 68,5 milionu eur na dobu nejvýše tří let, neumožňují zajistit dodržování zásady řádného finančního řízení, která je obecnou zásadou unijního práva, uvedenou zejména v čl. 310 odst. 5 SFEU a čl. 317 prvním pododstavci SFEU. Pokud by totiž soud Komisi uložil povinnost s žalobkyní uzavřít výše uvedené pověřovací dohody v rámci nepřímého řízení, nemohla by již v rámci výkonu své posuzovací pravomoci v souladu se zásadami řádné správy a řádného finančního řízení určit výši unijního rozpočtu, kterou je třeba vyhradit na určitý druh projektů, určit nejvhodnější způsob plnění uvedeného rozpočtu, ani, v případě nepřímého řízení, zvolit nejvhodnějšího partnera pro konkrétní projekt.
- 57 Vydání příkazu Tribunálem pro výše připomenuté účely by navíc předjímalo výsledek posouzení Komise týkajícího se postavení žalobkyně jakožto mezinárodní organizace ve smyslu relevantních ustanovení unijního práva, prováděného v návaznosti na zrušení sporného rozhodnutí rozsudkem o kasačním opravném prostředku. Toto posouzení je nezbytným předpokladem pro zodpovězení otázky, zda Komise může žalobkyni přidělovat projekty rozvojové spolupráce prostřednictvím uzavírání pověřovacích dohod v rámci nepřímého řízení.
- 58 Úvahy uvedené v bodě 57 výše se použijí rovněž na návrhy žalobkyně na vydání příkazu uvedené v bodě 42 první až třetí odrážce výše, které směřují v podstatě k tomu, by Komise učinila prohlášení, v nichž uzná postavení žalobkyně jakožto mezinárodní organizace a její způsobilost k uzavírání pověřovacích dohod v rámci nepřímého řízení s Komisí.
- 59 Návrhy žalobkyně uvedené v bodě 40 první až třetí odrážce výše a v bodě 42 první až třetí odrážce výše proto musí být odmítnuty jako nepřipustné.

- 60 Na druhém místě je, pokud jde o návrh žalobkyně uvedený v bodě 40 čtvrté odrážce výše, třeba uvést, že částky, kterých se tento návrh týká, odpovídají jiným majetkovým újmám, než jsou ty, které byly uplatňovány v rámci řízení před zrušením původního rozsudku a vrácení věci Tribunálu, jak vyplývá z bodů 53 a 54 výše, s výjimkou částky 3 miliony eur, požadované jako náhrada „částky nepřímých nákladů“. Není tedy přípustné, aby se žalobkyně v této fázi řízení domáhala náhrady těchto nových újem.
- 61 Pokud jde o částku 3 milionů eur odpovídající „částce nepřímých nákladů“, týká se, jak účastníci řízení potvrdily na jednání, „nepřímých nákladů“ uvedených v článku 14.4 dokumentu nazvaného „Obecné podmínky pro uzavírání dohod o poskytování příspěvků Evropské unie s mezinárodními organizacemi“, který je součástí přílohy k vyjádření Komise k dalšímu průběhu řízení. Toto ustanovení stanoví, že vybraný subjekt může obdržet paušální procentní podíl ze skutečných způsobilých nákladů v maximální výši 7 % z titulu nepřímých nákladů na pokrytí svých obecných administrativních nákladů. Částka 3 miliony eur, která je v této fázi řízení požadována, vyplývá v podstatě z uplatnění tohoto procentního podílu na částku 42,5 milionu eur, na níž žalobkyně odhadla hodnotu pověřovacích dohod v rámci nepřímého řízení, které by mohla uzavřít s Komisí v letech 2015 a 2019, kdyby nebylo přijato sporné rozhodnutí.
- 62 Vzhledem k tomu, že jak Komise uznala na jednání (viz bod 44 výše), odpovídá částka 3 miliony eur úpravě výše majetkové újmy, která je jednou z těch, jejichž náhradu žalobkyně požadovala v řízení před zrušením původního rozsudku a vrácení věci Tribunálu, je návrh na zaplacení této částky přípustný.
- 63 Na třetím místě je, pokud jde o návrh na náhradu nemajetkové újmy, která je ohodnocena na částku 10 milionů eur (viz bod 41 výše), zaprvé třeba uvést, že když žalobkyně jako náhradu téže újmy požadovala přiznání symbolického jednoho eura, upřesnila, že tento návrh podává „s výhradou zpřesnění“. Je však třeba konstatovat, že vzhledem k tomu, že částka požadovaná ve fázi tohoto řízení po zrušení původního rozsudku a vrácení věci Tribunálu již nemůže být považována za symbolickou, změnila žalobkyně povahu svého návrhu na náhradu nemajetkové újmy, které se domáhá.
- 64 Zadruhé je třeba posoudit námitku nepřípustnosti, kterou Komise uplatňuje vůči důkazům, které žalobkyně předložila v příloze ke svému vyjádření k dalšímu průběhu řízení (viz bod 45 výše).
- 65 Podle čl. 85 odst. 1 jednacího řádu platí, že důkazy a důkazní návrhy se předkládají v rámci první výměny spisů účastníků řízení. Odstavec 2 tohoto ustanovení stanoví, že hlavní účastníci řízení mohou v replice a v duplice předložit nebo navrhnout na podporu své argumentace další důkazy za podmínky, že je toto prodlení odůvodněné. Podle jeho odstavce 3 mohou hlavní účastníci řízení výjimečně předložit nebo navrhnout další důkazy před ukončením ústní části řízení nebo před rozhodnutím Tribunálu, že rozhodne bez konání ústní části řízení, za podmínky, že je toto prodlení odůvodněné.
- 66 V projednávané věci byla žaloba kanceláři Tribunálu doručena dne 14. července 2015 a replika dne 13. května 2016. Na člancích z tisku obsažených v příloze uvedené v bodě 64 výše jsou přitom až na dvě výjimky uvedena data předcházející datu podání žaloby. První výjimkou je článek zveřejněný v srpnu 2015 a druhou článek, na němž není uvedeno žádné datum, ale jehož obsah umožňuje dospět k závěru, že byl zveřejněn v průběhu roku 2015.
- 67 Vzhledem k tomu, že žalobkyně nevysvětlila důvody, proč tyto články nepředložila v příloze žaloby či případně v příloze repliky, nejsou podmínky stanovené v článku 85 jednacího řádu splněny, a uvedené důkazy jsou tudíž nepřípustné.
- 68 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba dospět k závěru, že projednávaná žaloba na náhradu újmy je nepřípustná s výjimkou části, v níž směřuje k náhradě údajně způsobené majetkové újmy tvořené „částkou nepřímých nákladů“ v odhadované výši 3 milionů eur a k náhradě nemajetkové újmy, jež byla v návrhu na zahájení řízení vyčíslena na symbolické jedno euro.

K věci samé

- 69 Podle ustálené judikatury platí, že vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie ve smyslu čl. 340 druhého pododstavce SFEU je vázán na splnění souboru podmínek, a sice protiprávnosti jednání vytýkaného unijnímu orgánu, skutečné existence újmy a existence příčinné souvislosti mezi jednáním tohoto orgánu a uplatňovanou újmou (viz rozsudek ze dne 5. září 2019, *Evropská unie v. Guardian Europe a Guardian Europe v. Evropská unie*, C-447/17 P a C-479/17 P, EU:C:2019:672, bod 147 a citovaná judikatura).

K protiprávnosti jednání vytýkaného Komisi

- 70 Podmínka týkající se protiprávnosti jednání vytýkaného orgánům vyžaduje, aby bylo prokázáno dostatečně závažné porušení právní normy, jejímž předmětem je přiznání práv jednotlivcům [viz rozsudek ze dne 19. dubna 2007, *Holcim (Deutschland) v. Komise*, C-282/05 P, EU:C:2007:226, bod 47 a citovaná judikatura].
- 71 Účastnice řízení se neshodují v otázce použití této zásady v projednávaném případě.
- 72 Zprvce žalobkyně tvrdí, že relevantní ustanovení finančních předpisů z let 2002 a 2012 přiznávají práva mezinárodním organizacím, na které se tato ustanovení vztahují. Mezi tato práva podle ní patří zejména právo subjektu být uznán za mezinárodní organizaci, pokud splňuje podmínky, které za tímto účelem stanovují uvedené právní předpisy, jakož i reálná možnost, že bude pověřen plněním nových rozpočtových úkolů a získá odpovídající finanční prostředky v rámci nepřímého řízení. Žalobkyně má za to, že jakmile Komise určitému subjektu přiznala postavení mezinárodní organizace, nemůže již svůj názor na existenci tohoto postavení, které bylo získáno v souladu s mezinárodním právem, změnit. Dodržování tohoto práva je podle žalobkyně pro Komisi závazné zejména v případě, kdy používá ustanovení unijního práva, která odkazují na pojmy vlastní mezinárodnímu právu. Žalobkyně kromě toho tvrdí, že tomu, aby Komise mohla zpochybnit její postavení mezinárodní organizace, brání zásada řádné správy. Žalobkyně na jednání v odpovědi na otázku Tribunálu upřesnila, že tato zásada Komisi ukládá povinnost situaci žalobkyně posoudit pečlivě a nestranně ve světle všech užitečných informací.
- 73 Zadruhé má žalobkyně za to, že relevantní ustanovení finančních předpisů z let 2002 a 2012 Komisi neponechávají žádnou posuzovací pravomoc, takže jejich prosté porušení představuje dostatečně závažné porušení.
- 74 Komise s argumenty žalobkyně nesouhlasí.
- 75 Úvodem je třeba připomenout, že účastníku řízení, který hodlá uplatnit odpovědnost Unie, přísluší prokázat, že podmínky požadované za tímto účelem, zejména podmínka týkající se existence dostatečně závažného porušení právní normy, jejímž předmětem je přiznání práv jednotlivcům, jsou splněny (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 23. března 2004, *Veřejný ochránce práv v. Lamberts*, C-234/02 P, EU:C:2004:174, bod 52; ze dne 6. června 2019, *Dalli v. Komise*, T-399/17, nezveřejněný, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2019:384, bod 217, a ze dne 18. listopadu 2014, *McCoy v. Výbor regionů*, F-156/12, EU:F:2014:247, bod 90).
- 76 V projednávané věci žalobkyně právem poznamenává, že v případech, kdy finanční předpisy z let 2002 a 2012 ve svých ustanoveních týkajících se nepřímého řízení používají výrazy „mezinárodní organizace“ a „mezinárodní veřejné organizace“, přebírají tyto pojmy z mezinárodního práva.

- 77 Z ustálené judikatury vyplývá, že texty unijního práva musí být vykládány v nejvyšší možné míře ve světle mezinárodního práva (rozsudky ze dne 14. července 1998, Bettati, C-341/95, EU:C:1998:353, bod 20, a ze dne 8. září 2015, Philips Lighting Poland a Philips Lighting v. Rada, C-511/13 P, EU:C:2015:553, bod 60).
- 78 Tak je tomu v případě pojmu mezinárodní organizace, který je obsažen zejména ve Vídeňské úmluvě o smluvním právu ze dne 23. května 1969, která kodifikovala pravidla mezinárodního obyčejového práva. Podle judikatury jsou tato pravidla závazná pro unijní orgány a jsou součástí unijního právního řádu (rozsudek ze dne 16. června 1998, Racke, C-162/96, EU:C:1998:293, bod 46). Je však třeba upřesnit, že pojem mezinárodní organizace převzatý z mezinárodního práva je součástí finančních předpisů z let 2002 a 2012 pro účely, které jsou v rozsahu, v němž jsou vlastní plnění rozpočtu Unie, specifické pro unijní právo.
- 79 Je třeba uvést, že se Komise v případě, kdy plní unijní rozpočet, musí především řídit zásadou řádného finančního řízení (viz bod 56 výše).
- 80 Z toho vyplývá, že Komise při posuzování otázky, zda je žalobkyně mezinárodní organizací pro účely uzavírání pověřovacích dohod v rámci nepřímého řízení, musí nejen zohlednit zásady mezinárodního práva, které se týkají mezinárodních organizací, ale rovněž v souladu s výše uvedenou zásadou přijmout veškerá opatření nezbytná k ochraně finančních zájmů Unie.
- 81 I za předpokladu, že by v mezinárodním právu bylo, jak tvrdí žalobkyně, zakázáno zpochybňovat postavení mezinárodní organizace, které bylo subjektu uznáno, neboť by toto postavení bylo nabyto s konečnou platností, se tedy takový zákaz nemůže uplatnit na Komisi v případě, kdy při výkonu úkolu plnění unijního rozpočtu používá pouze pro účely finančních předpisů z let 2002 a 2012 pojem mezinárodní organizace, který je v těchto předpisech obsažen.
- 82 Neexistence takového zákazu vyplývá rovněž z rozsudku o kasačním opravném prostředku, v němž Soudní dvůr rozhodl takto:
- „88 [J]e třeba podotknout, že z článku 53 a čl. 53d odst. 1 nařízení č.1605/2002, jakož i z čl. 58 odst. 1 nařízení č. 966/2012 [...] vyplývá, že Komise může plnit rozpočet Unie zejména tím, že pověří úkoly souvisejícími s plněním rozpočtu mezinárodní organizace.
- 89 Z těchto ustanovení vyplývá, že má-li Komise v úmyslu přijmout rozhodnutí, kterým pověří úkoly souvisejícími s plněním rozpočtu k tomu určený subjekt, je povinna se ujistit o tom, že daný subjekt má postavení mezinárodní organizace.
- 90 Kromě toho, pokud po přijetí rozhodnutí, které pověřuje úkoly souvisejícími s plněním rozpočtu určitý subjekt, jenž má postavení mezinárodní organizace, přijme Komise taková rozhodnutí, jako [je sporné] rozhodnutí, na základě skutečností, jež mohou podle ní toto postavení zpochybnit, musí být uvedená rozhodnutí z právního i faktického hlediska odůvodněná.“
- 83 Z toho vyplývá, že podle Soudního dvora a na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, jejíž argumenty jsou připomenuty v bodě 72 výše, může Komise zpochybnit postavení mezinárodní organizace, které přiznala určitým subjektům pro účely uzavírání pověřovacích dohod v rámci nepřímého řízení, pod podmínkou, že je toto zpochybnění jak z právního, tak z faktického hlediska odůvodněno.

84 Je pravda, že v rozsudku o kasačním opravném prostředku Soudní dvůr původní rozsudek a sporné rozhodnutí zrušil, neboť Komise, a po zamítnutí žaloby podané žalobkyní i Tribunál, zpochybnil postavení žalobkyně jakožto mezinárodní organizace. Soudní dvůr však uvedl následující:

„91 [...] pojem ‚mezinárodní organizace‘, uvedený [ve finančních předpisech z let 2002 a 2012,] zahrnuje [...] mimo jiné ‚mezinárodní veřejné organizace zřízené na základě mezivládních dohod a specializované agentury zřízené těmito organizacemi‘.

92 V projednávané věci je nutno konstatovat, že Tribunál nepřezkoumal legalitu sporných rozhodnutí z hlediska této definice, ale omezil se na tvrzení, že argumenty a důkazy předložené [navrhovatelkou] nezpochybňují pochybnosti Komise o [jejím] postavení jako mezinárodní organizace.

93 Toto tvrzení je však postiženo vadou spočívající v nesprávném právním posouzení, neboť žádná ze skutečností zdůrazněných Tribunálem k učinění závěru, že pochybnosti Komise jsou odůvodněné, [...] nemůže z právního hlediska tyto pochybnosti podložit.

94 Pokud jde o první z těchto skutečností, která se týká otázky, zda několik států, které [navrhovatelka] prezentovala jako své členy, jejími členy skutečně bylo, z vlastních zjištění Tribunálu vyplývá, že se pochybnosti Komise v tomto směru týkaly pouze „některých“ členů [navrhovatelky], konkrétně pěti z celkového počtu šestnácti členů. Takovéto pochybnosti, budou-li podložené, přitom nemají v mezinárodním právu za následek zbavit subjekt, jehož tyto státy nejsou – nebo již nejsou – členy, postavení ‚mezinárodní organizace‘, a už vůbec ne v případě, kdy dotyčné státy představují, stejně jako v projednávaných věcech, pouze výrazně menšinovou část daného subjektu.

95 Pokud jde o druhou skutečnost, související s pochybnostmi o pravomocích osob, které zastupovaly některé státy při podpisu aktu zakládajícího [navrhovatelku], je obdobně třeba podotknout, že by tato skutečnost případně mohla zpochybnit platnost podpisu aktu zakládajícího [navrhovatelku] konkrétně těmito státy, nikoli však platnost samotného zřízení posledně uvedené organizace, neboť se zmíněné případné nesrovnalosti týkající se zastoupení týkaly pouze omezeného počtu zúčastněných států.

[...]

97 Vzhledem ke všem předcházejícím úvahám je třeba dospět k závěru, že druhý důvod vznesený [navrhovatelkou] [...], který vychází z toho, že Tribunál [...] neprávem rozhodl, že se Komise nedopustila právního omylu ani zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu tím, že přijetí [sporného] rozhodnutí odůvodnila pochybnostmi, které měla o [jejím] postavení [...] jako ‚mezinárodní organizace‘ ve smyslu finančních předpisů z let 2002 a 2012, je opodstatněný [...]

104 Jak totiž vyplývá z bodů 92 až 96 tohoto rozsudku, [je sporné] rozhodnutí protiprávní, jelikož skutečnosti uplatněné Komisí na podporu [sporného] rozhodnutí nemohou zpochybnit postavení [navrhovatelky] jako mezinárodní organizace ve smyslu finančních předpisů z let 2002 a 2012. [Uvedené] rozhodnutí je proto třeba zrušit v plném rozsahu.“

85 Z těchto důvodů vyplývá, že Soudní dvůr založil zrušení rozsudku Tribunálu a rozhodnutí Komise na právním omylu a zjevně nesprávném posouzení skutkového stavu, kterého se Komise dopustila tím, že zpochybnila postavení žalobkyně jakožto mezinárodní organizace pouze na základě skutečností, které přijetí takového rozhodnutí z právního a faktického hlediska neodůvodňovaly.

86 Toto posouzení Soudního dvora však nemá vliv na zásadu vyplývající z bodů 89 a 90 rozsudku o kasačním opravném prostředku, podle které přiznání postavení mezinárodní organizace pro účely finančních předpisů z let 2002 a 2012 Komisí není konečné a za určitých podmínek dosud může být zpochybněno. Ze zrušení rozsudku Tribunálu a rozhodnutí Komise Soudním dvorem tedy nevyplývá,

že uvedené finanční předpisy žalobkyni přiznávají právo na to, aby byla i nadále uznávána za mezinárodní organizaci, a tudíž na to, aby s Komisí mohla uzavírat nové pověřovací dohody v rámci nepřímého řízení.

- 87 Je třeba dodat, že žalobkyně neuvádí, proč podle ní právní omyl a zjevně nesprávné posouzení skutkového stavu konstatované Soudním dvorem v rozsudku o kasačním opravném prostředku představují porušení ustanovení unijního práva obsahujících právní normu, jejímž předmětem je přiznání práv jednotlivcům. Žalobkyně totiž poté, co připomíná tato pochybení a tvrdí, že ustanovení finančních předpisů z let 2002 a 2012 týkající se „mezinárodních veřejných organizací“ přiznávají těmto organizacím práva, zakládá své návrhy na argumentu, že mezinárodní právo Komisi brání v tom, aby přehodnotila postoj, který v minulosti zaujala, přičemž tento argument musí být odmítnut z důvodů uvedených v bodech 81 až 83 výše. Žalobkyně neupřesňuje právní pravidla, jejichž cílem by bylo přiznat jí práva, která podle ní Komise porušila, když své rozhodnutí neuzavřít s žalobkyní nové pověřovací dohody v rámci nepřímého řízení založila na pochybnostech, o nichž měl Soudní dvůr za to, že jsou nedostatečně podloženy.
- 88 Je tedy třeba konstatovat, že ustanovení finančních předpisů z let 2002 a 2012 týkající se nepřímého řízení, která se vztahují na mezinárodní organizace, nejsou právními pravidly, jejichž předmětem je přiznání práva subjektům, kterým Komise přiznala postavení mezinárodní organizace, na to, aby toto postavení nebylo zpochybňováno, a že žalobkyně neprokázala, že pochybnosti vyjádřené Komisí v napadeném rozhodnutí zakládají protiprávnost, která může založit mimosmluvní odpovědnost Unie.
- 89 Pokud jde o zásadu řádné správy zakotvenou v článku 41 Listiny základních práv Evropské unie, jejíž porušení se žalobkyně dovolává, je třeba připomenout, že tato zásada podle ustálené judikatury sama o sobě nepřiznává práva jednotlivcům, s výjimkou případu, kdy je výrazem zvláštních práv, jako je právo na to, aby jejich záležitosti byly řešeny nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě (rozsudky ze dne 4. října 2006, Tillack v. Komise, T-193/04, EU:T:2006:292, bod 127, a ze dne 29. listopadu 2016, T & L Sugars a Sidul Açúcares v. Komise, T-103/12, nezveřejněný, EU:T:2016:682, bod 65; v tomto smyslu viz rovněž usnesení ze dne 22. března 2010, SPM v. Rada a Komise, C-39/09 P, nezveřejněné, EU:C:2010:157, body 65 až 67).
- 90 V tomto řízení po zrušení původního rozsudku a vrácení věci Tribunálu se přitom žalobkyně zásady řádné správy dovolávala na podporu argumentu, že Komise nemůže zpochybnit postavení mezinárodní organizace, které jí v minulosti přiznala. Na jednání žalobkyně v odpovědi na otázku Tribunálu tvrdila, že podle uvedené zásady musí Komise její situaci posoudit pečlivě a nestranně ve světle všech užitečných informací.
- 91 Je třeba připomenout, že Komise je povinna se ujistit, že subjekt, s nímž uzavírá pověřovací dohodu v rámci nepřímého řízení, má postavení mezinárodní organizace, i v případě, kdy již s tímto subjektem dříve uzavřela dohodu téže povahy, jelikož uznání takového postavení nelze považovat za konečné (viz body 81, 83 a 86 výše). Podle zásady řádné správy a zásady řádného finančního řízení (viz bod 56 výše) Komisi nelze vytýkat, že s určitým subjektem neuzavřela nové pověřovací dohody v rámci nepřímého řízení, pokud jeho postavení jakožto mezinárodní organizace může být zpochybněno na základě souvisejících skutečností, na něž byl tento orgán upozorněn.
- 92 Žalobkyně kromě toho neuvádí, proč podle ní právní omyl a zjevně nesprávné posouzení skutkového stavu, které Soudní dvůr vedly ke zrušení sporného rozhodnutí, představují, zejména pokud jde o povinnost Komise jednat nestranně, porušení zásady řádné správy, které by splňovalo podmínky stanovené judikaturou připomenutou v bodě 89 výše, a mohlo by tedy založit odpovědnost Unie.
- 93 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba konstatovat, že žalobkyně neprokázala, že Komise porušila právní normu, jejímž předmětem je přiznání práv jednotlivcům.

- 94 I za předpokladu, že by se Komise takového porušení dopustila, by k založení odpovědnosti Unie každopádně bylo ještě třeba konstatovat, že toto porušení je dostatečně závažné.
- 95 Podle judikatury k dostatečně závažnému porušení dojde, překročí-li dotyčný orgán zjevně a závažným způsobem meze, kterými je ohraničena jeho posuzovací pravomoc, přičemž skutečnostmi, ke kterým je třeba v tomto ohledu přihlédnout, jsou zejména složitost situací, které bylo třeba vyřešit, stupeň jasnosti a přesnosti porušené normy, jakož i rozsah prostoru pro uvážení, který tato norma unijnímu orgánu ponechává (viz rozsudek ze dne 10. září 2019, HTTS v. Rada, C-123/18 P, EU:C:2019:694, bod 33 a citovaná judikatura).
- 96 Žalobkyně tvrdí (viz bod 73 výše), že prosté porušení ustanovení finančních předpisů z let 2002 a 2012 o nepřímém řízení představuje dostatečně závažné porušení, jelikož podle ní Komise nemá, pokud jde o dodržování těchto ustanovení, žádný prostor pro uvážení.
- 97 Neexistence prostoru pro uvážení, kterého se dovolává žalobkyně, však vyplývá z jejího argumentu, že mezinárodní právo brání tomu, aby Komise zpochybnila postavení mezinárodní organizace, které žalobkyni přiznala. Vzhledem k tomu, že tento argument byl odmítnut, je třeba konstatovat, že žalobkyně neprokázala, že otázka, zda jí Komise musí uvedené postavení přiznat, není složitá. Z těchto skutečností vyplývá, že Komise má v tomto ohledu prostor pro uvážení.
- 98 Za těchto okolností je třeba konstatovat, že první podmínka pro vznik odpovědnosti Unie není splněna.

Návrhová žádání

- 99 Podle ustálené judikatury má kumulativní povaha tří podmínek nezbytných pro vznik odpovědnosti Unie za následek, že pokud jedna z nich není splněna, musí být žaloba na náhradu újmy zamítnuta, aniž je nutné posoudit ostatní podmínky (rozsudky ze dne 9. září 1999, Lucaccioni v. Komise, C-257/98 P, EU:C:1999:402, bod 14; ze dne 30. dubna 2009, CAS Succhi di Frutta v. Komise, C-497/06 P, nezveřejněný, EU:C:2009:273, bod 40, a ze dne 22. května 2007, Mebrom v. Komise, T-198/05, nezveřejněný, EU:T:2007:147, bod 34).
- 100 Projednávaná žaloba na náhradu újmy proto musí být v rozsahu, v němž směřuje k náhradě majetkové újmy ve výši 3 miliony eur, která byla žalobkyní údajně způsobena, tvořené „částkou nepřímých nákladů“, a k náhradě nemajetkové újmy vyčíslené na symbolické jedno euro, zamítnuta jako neopodstatněná.
- 101 S přihlédnutím k výše uvedenému je třeba žalobu na náhradu újmy zamítnout v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 102 Podle článku 219 jednacího řádu Tribunál v rámci svého rozhodnutí, které vydává po zrušení původního rozsudku a vrácení věci Tribunálu, rozhoduje o nákladech souvisejících s řízeními zahájenými před ním a s řízením o kasačním opravném prostředku před Soudním dvorem.
- 103 V rozsudku o kasačním opravném prostředku však Soudní dvůr sám rozhodl o nákladech souvisejících s řízením ve věci C-184/17 P, přičemž zároveň rozhodl, že o nákladech souvisejících s řízením ve věci T-381/15 bude rozhodnuto později (viz bod 25 výše).
- 104 Tribunálu tedy přísluší rozhodnout o nákladech souvisejících s řízeními, která před ním probíhala.

- ¹⁰⁵ Článek 134 odst. 3 jednacího řádu stanoví, že pokud měli účastníci řízení ve věci částečně úspěch i neúspěch, ponese každý z nich vlastní náklady řízení. Mimoto na základě článku 137 jednacího řádu platí, že není-li vydáno rozhodnutí ve věci samé, rozhodne o nákladech řízení Tribunál dle volného uvážení.
- ¹⁰⁶ Zaprvé je třeba připomenout, že v souladu s rozsudkem o kasačním opravném prostředku, kterým bylo zrušeno sporné rozhodnutí, měla žalobkyně částečně úspěch ve věci, pokud jde o návrhová žádání směřující ke zrušení, která předložila v žalobě před Tribunálem. Zadruhé uvedený rozsudek nezpochybnil částečné nevydání rozhodnutí ve věci samé a částečnou nepřípustnost návrhových žádání žalobkyně směřujících ke zrušení, uvedené v první a druhé odrážce bodu 21 výše. Zatřetí z bodů 68 a 100 výše vyplývá, že návrhová žádání žalobkyně znějící na náhradu újmy musí být zamítnuta.
- ¹⁰⁷ Za těchto podmínek je třeba rozhodnout, že každá účastnice řízení ponese vlastní náklady vynaložené v řízení před Tribunálem.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (sedmý senát)

rozhodl takto:

- 1) Žaloba na náhradu újmy se zamítá.**
- 2) Každá účastnice řízení ponese vlastní náklady vynaložené v řízeních před Tribunálem.**

da Silva Passos

Truchot

Sampol Pucurull

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 9. září 2020.

Podpisy.